המשרוקית המופלאה

אלכסנדר דימה (1802 -1870)

חי פעם מלך עשיר ובעל עוצמה, שהייתה לו בת יחידה, נערה בעלת יופי רב. כשהגיע זמן לחתן אותה המלך הודיע בכל הממלכה כי מי שרוצה להתחרות על ידה של הנסיכה צריך לבוא לשדה מסוים, שם הנסיכה תטיל תפוח זהוב. מי שיתפוס את התפוח, וידע לענות על שאלה פשוטה אחת, יצטרך לעמוד בשלוש משימות, ואם יצליח בכך יקבל את ידה של הנסיכה ויהיה גם ליורש של המלך, כי אין לו בן יורש.
ביום התחרות הגיעו מחזרים רבים לשדה שהמלך ציין והנסיכה הטילה תפוח זהוב, אבל אף אחד משלושת הראשונים שתפסו את התפוח לא הצליח לענות על השאלה של המלך.
בפעם הרביעית הנסיכה זרקה את התפוח חזק יותר ותפס אותו רועה צאן צעיר ועני אך יפה תאר, שהיה בין המחזרים. כששאלו את הרועה את שאלת המלך הוא ענה בקלות ובדייקנות כזו שכל הנוכחים מחאו כפיים.
ברצון או בלי רצון נאלץ המלך לתת לבחור העני את המשימה הראשונה. היה עליו להוציא לשדה מאה ארנבות שנשמרו בינתיים באורוות המלך, לרעות אותן בשדה ובערב להחזיר את כולן לאורווה.
כשהרועה שמע את המשימה ביקש זמן מה כדי לתכנן אותה. המלך הסכים כי הבקשה נראתה לו הגיונית.
הבחור הלך ליער ורצה בשקט השורר שם לחשוב כיצד למלא את הדרישה, שהייתה כפי שבוודאי תבינו, ילדים, קשה מכל תרגיל שבשעורי החשבון.
הבחור הוריד מבט והלך בשביל היער כשפתאום, בלי שידע מאין, הופיעה לפניו אישה זקנה!
"למה אתה מהורהר כל כך?" שאלה אותו

בנועם ובעיניה הזוהרות.
"אך!" הניע הצעיר בידו "התחשק לי לשאת בת המלך לאישה!"
"אז למה לך לדאוג" אמרה האישה הזקנה "מוטב שתספר לי מה עליך לעשות. אולי אוכל לעזור.."
הצעיר היה כה מיואש שפתח לפניה את לבו וסיפר לה הכל.
"רק זה?" השתוממה הזקנה "לזה אוכל לעזור בקלות." היא הוציאה מכיסה משרוקית קטנה ונתנה לרועה.
משרוקית כמו משרוקית, לא היה בה שום דבר מיוחד והצעיר הבין שצריך רק לדעת איך להשתמש בה. אך כשפנה אל האישה התברר לו שהיא נעלמה כפי שהופיעה ולא השאירה כל סימן שהייתה מולו בכלל.
בכל זאת האמין לאישה שחשב אותה לפייה טובה, וחזר אל המלך.
"אני מסכים, אדוני. אלך לרעות את הארנבות שלך!"

הוד רוממותו קם וציווה לשר הפנים שלו "שחררו מיד את הארנבות שבאורווה."
הרועה עמד בשער והשתדל לספור את הארנבות אך כשהופיעה הארנבת האחרונה מהראשונה לא היה כבר זכר. וכשהצעיר יצא לשדה, לא מצא שם אף ארנבת אחת.
מה לעשות?
ואז נזכר הצעיר במשרוקית, כי לא ראה שום דבר אחר שיכול לעזור לו. הוא שם את המשרוקית לשפתיו ונשף בה.
נשמעה שריקה חזקה והנה, להפתעתו של הרועה, מימין ומשמאל, מקדימה ומאחור הופיעו ארנבות ובמהירות הצטברה סביבו כל המאה של ארנבות!
כשהודיעו למלך את הדבר הוא הבין מיד שהרועה עלול למלא את משימתו. והמלך לא השתוקק במיוחד שרועה פשוט יהיה לו לחתן ויורש. לכן התחיל להתייעץ עם בתו איך להכשיל את הבחור. אם הצעיר ממלא בקלות כזו את המשימה הזו, הרי גם משימות אחרות יוכל למלא.
לכן הם החליטו לקחת מהעדר לפחות ארנבת אחת, כדי שהרועה לא יוכל להחזיר הביתה את כל המאה השלמה. אחרת הרי הנסיכה תאלץ לשאת איכר פשוט וזה ישפיל את כבודו של הוד מלכותו.
ואז בת המלך החליטה על תכסיס. היא התלבשה כמו איכרה פשוטה, עלתה על סוס ורכבה לשדה. מאה ארנבות הסתובבו שם בשמחה סביב הבחור הצעיר.
"אולי תמכור לי ארנבת אחת? שאלה הנסיכה.
"אני לא מוכר ארנבות ולא רוצה כסף עבורן" ענה הרועה "אבל את יכולה אולי לקבל אחת בצורה אחרת."
"איך?"
"רדי מהסוס ושבי אתי כרבע שעה."
מובן שלנסיכה הדבר נראה משפיל, אך היא לא ראתה כל דרך אחרת כדי להשיג ארנבת. לכן ירדה מהסוס ונשכבה ליד הרועה על

העשב. ואז הצעיר התחיל לדבר לה מחמאות ודברי רגש שונים והיא רק קימטה את מצחה בבוז.
אחרי רבע שעה היא קמה ואמרה "נו? מילאתי את בקשתך? אז תן לי ארנבת אחת."
הרועה נאמן למילה שלו תפס את אחד הארנבות ונתן לה אותה והיא שמה את הארנבת בכיס של האוכף ודהרה אתה לחצר הארמון.
אך כשרק נעלמה מעיני הצעיר הוא הוציא את המשרוקית ונשף בה. הארנבת ששמעה את הפקודה הרימה את מכסה כיס האוכף ובדילוגים גדולים חזרה לשדה.
עבר זמן מה ולרועה הגיע איכר כלשהו רוכב על חמור. זה היה, ילדים יקרים, לא אחר אלא המלך בעצמו! גם הוא התחפש לאיכר פשוט ויצא לשדה לאותה המטרה שבה נכשלה הבת שלו. לאוכף של החמור קשור היה שק גדול.

"תמכור לי ארנבת אחת, בחור!" ביקש האיכר.
"אני לא מוכר ארנבות" ענה הרועה "אפשר רק להרוויח אותן."
"איך?" שאל המלך מלא תקווה מוסתרת.
הרועה חשב קצת ועוד קצת וענה "תנשק לחמור שלך שלוש פעמים תחת הזנב."
למלך לא היה כל חשק לנשק לחמור בישבן והוא הציע לרועה חמישים אלף פרנק תמורת ארנבת אחת, אך הרועה עמד על שלו.
הארנבת הייתה דרושה למלך מיד, ולכן הוא נכנע, נישק שלוש פעמים את החמור שהופתע מאוד מביטוי חיבה כזה מצדו של הוד מלכותו. ואז הרועה נתן לאיכר המחופש את הארנבת.
המלך שם את הארנבת לשק ודהר לחצר הארמון. אך לא הספיק לעבור מאתיים מטר כשהארנבת שמעה שריקה, קרעה את השק וחזרה מהר לשדה.

"אז מה?" שאלה הנסיכה.
"צריך להודות, הבחור עקשן גדול" אמר המלך "לא רצה למכור ארנבת בשום מחיר. אבל תהי שקטה! אמצא משימה שתשבור את העורף שלו"
מובן שהשליט הגדול לא סיפר לבתו על ההשפלה שתמורתה קיבל ארנבת, וגם לה היה מה להסתיר לפני אבא.
"גם אני לא יכולתי לקנות ארנבת, לא בכסף ולא בזהב."
בערב, בחזרה מהמרעה, הרועה ספר את הארנבות בנוכחותו של המלך. והיו שם בדיוק מאה!
המלך ציווה לשר הפנים לסגור אותן באורווה.
"מילאת את המשימה הראשונה" אמר "עכשיו נסה למלא גם את השנייה. תקשיב ושמע. למחסנים שלי הביאו תערובת של מאה מידות אפונה ומאה מידות עדשים. עליך להפריד אלה מאלה במשך לילה אחד

ובאפלה מלאה. אם תצליח, המשימה תחשב כמבוצעת."
"אני מוכן!" ענה הרועה.
המלך קרא לשר הפנים ואמר לו להביא את הצעיר למחסן. השר בעצמו נעל את דלת המחסן אחרי הרועה ואת המפתחות מסר למלך. היה כבר לילה ולא נשאר זמן רב. הצעיר הוציא מכיסו את המשרוקית ונשף בה.
לשריקה הופיעו חמשה אלף נמלים ובלי שהיות ניגשו לעבודה. הן הפרידו את כל האפונה מהעדשים עד זריחת השמש.
כשהמלך ראה את שתי הערמות, של אפונה ושל עדשים, עומדות זו מצד אחד וזו מצד שני, הופתע מאוד. הוא רצה למצוא פגם כלשהו במילוי המשימה, אך לא הצליח.
ולא נשארה לאבא המלך ולבת הנסיכה אלא התקווה שבמשימה השלישית הרועה ייכשל. והמשימה השלישית הייתה באמת המסובכת ביותר. המלך סמך על כך שהפעם הרועה לא יוכל למלא אותה.
"עכשיו" אמר לצעיר "עליך לכת למאפייה ובלילה אחד לאכול את כל הלחם שנאפה שם במשך היום. אם בבוקר לא יישאר שם אף פירור, אהיה מרוצה ותוכל להתחתן עם בתי."
בערב הובילו את הרועה למאפייה שהייתה כה מלא בלחם טרי, שקשה היה לפתוח את הדלתות. בחצות, כשכולם כבר ישנו, הרועה הוציא את המשרוקית ונשף בה. לקריאה הופיעו עשרה אלף עכברים והתחילו לאכול את הלחם בתיאבון כזה שעד הבוקר לא נשאר במאפיה כל זכר ללחם, אפילו לא פירור כלשהו.
הרועה התחיל לדפוק בדלת הנעולה. "הי! פתחו מהר! אני מת מרעב!"
כפי שאתם רואים, ילדים יקרים, גם המשימה השלישית בוצעה בדייקנות, כמו הקודמות.
ובכל זאת המלך החליט על מבחן נוסף. הוא

ציווה להביא שק גדול בנפח של שש מידות חיטה, ואז אסף את כל אנשי החצר ואמר לרועה "עכשיו, בחור, תתחיל למלא את השק בשקרים, כמה שרק יכיל השק הזה. כשהשק יהיה מלא, תוכל לקבל את בתי.
הרועה התחיל לספר את כל השקרים שרק ידע, אך בשק, כפי שבוודאי תבינו, נשאר תמיד הרבה מקום. הזמן עבר, כבר הגיע צהריים, משעון העירייה נשמע צלצול של חצות היום והשק הייה עדיין ריק.
"אז כך" סיפר הרועה "כשרעיתי את הארנבות בשדה באה אלי הנסיכה לבושה כמו אחת איכרה. היא הסכימה שאנשק לה כדי שאתן לה ארנבת אחת."
בת המלך לא העזה להפסיק את דבריו של הרועה אבל הסמיקה כמו סלק, המלך חשב שדבריו של הרועה הם אמיתיים ולכן אמר "אמנם זרקת כאן שקר אחד גדול, אבל השק עדיין לא מלא. המבחן נמשך!"
הרועה השתחווה ואמר "אחרי שהנסיכה הלכה משם ראיתי את המלך. גם הוא התחפש לאיכר פשוט. והוא רכב על החמור. הוד מלכותו רצה לקנות ארנבת אחת! כשהבנתי שהוא מוכן לשלם עבורה כל מחיר.. תבינו רבותיי, אני ביקשתי מהוד מלכותו..."
"די! מספיק!" קרא המלך "השק מלא!"
תוך שבוע, ילדי היקרים, התקיימה חתונתו של הרועה עם בת המלך.